

lendas akna pealt laua peäle, watas teas ümberringi, ja wöib kül olla, et ta ka filmaga tundis, et assi ei olmud nenda kui enne. Sest mittu riista ja tarbe aksja pudusid maeas, ja olli nähha, et ta selle ülle, ni kui ka perrerahiva haleda nuttu ülle, kurb olli; ta kraaksus vägga haleda heälega. Sest leiwaast mis lapsed temmale andsid, wöttis ta agga piisut, ja kui nad näggid, et ta jälle tahtis ärraminnna, teggid nad temmale akna lahti, ja ta lendas tuttu omma teed. Nad ei näinud tedda mitmel päival enam, ja lapsed ütlesid: „Wist se ei olmud ta meie pääraast meie jures olles, sest ta polnud sugugi römus, eggas tahtnud süa.”

Se pääriv, mil se armuta wölla taggaajaja jälle olli ähvardanud taggasid tulla, föudis ikka liggemale. Ilma ajsata ollid Tobri palived, miska ta temma süddant püdis ligutada, et ta maksu aega olleks pitkendamud. Tobri olli ka enneise mingisugust tenistust otsinud, agga ei leidnud. Maksu aeg föudis nüüd kätte, talw läks pääriv päivalt külmemaks, lummi süggavamaiks, leib kallimaks ja inuimeste polest ei leidnud Tobri muud kui külma ja hallastamata meest omma hädda wästu. Siiski hoidis ta palves kindla ussuga Jumala pole, ja mae-

nitses naest ja lapsi ka sedda tehha. Tödeste olli selle perrekonna uösu katsumine vägga raske, ja ei wöi sepärrast ka ükski sedda immeks panna, kui uende usk wahheti wahhel kippus nöödrakse jäma. Siiski piddasid nemmad Jumala sõnnast pinni, luggesid sedda sure holega, ja leidsid sealt seeest enneoste kinnitust. Ühhel öhtul tulli Tobri selle mehhe surest, kellega tal wölgu olli, ja sedda ta jälse ueste olli pallumäas käinud, raske süddamega taggasid; „Maria!” ütles ta furiba melega omma naesele, köik on ilma ajsata, siin posle abbi leta. Se hallastamata mees ei heida armu. Weel kahheksa päiva tahhab ta odata, agga mitte kauemine. Siis peame meie omma ellumaea mahha jätmä. Ma pean eht wangi honesse, ja teie laiale möda maailma minnema. Te ommale ja omma seitõme lapsele leiwa kottid kaela, ja walmistage endile keppisid. Gi minna wöi teid müüd ennam aidata.

Nende sõnnadega heitis ta ennast ühte nurka mahha ja pühkis ommad märjad silmad rättifuga. Naene ja lapsed nutsid sure heälega temmaga seltsis, ja pallusid tedda parrem jubba homme hakkata minnema, kui et ta otaks riisumist. Selsammal silmapilgul hellistati kirkotornist kella; Köik perrekond langeo pölvili